

[Bedil Koch.]

gerne gå foran i resocialiseringsbestræbelserne, og det er jo desværre inden for de forskellige etater langtfra tilfældet.

Undervisningsministeren (Helge Larsen): Jeg har tidligere, når jeg har drøftet disse ting med fru Bodil Koch, gjort opmærksom på, at jeg absolut også er interesseret i resocialiseringshensynet, men jeg har også gjort opmærksom på, og det vil jeg gøre én gang til, at der i forhold til folkeskolen er et ganske særligt hensyn at tage både til børnene og til forældrene, der skal sende deres børn derhen.

Fru Bodil Koch spørger, om jeg ikke ville finde det rimeligt, at ombudsmanden tog denne sag op. Det vil jeg naturligvis ganske overlade til dem, som måtte ønske at bringe sagen for ombudsmanden; det kan jeg ikke tage stilling til.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om rettens pleje. (Forhøjelse af ydelser til lægdommere og vidner m. v.).

(Første behandling af lovforslaget (nr. 96) findes i tidenden sp. 2842, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1061).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

K. Axel Nielsen: Mit parti kan godkende de stillede ændringsforslag. Det første giver en mere dækkende formulering af reglerne om godtgørelse for rejseudgifter og i særlige tilfælde andre udgifter og tab til den, der indkaldes for at afgive forklaring til politiet.

Det andet ændringsforslag vedrører blot ikrafttrædelsen.

I udvalget har vi i samråd med ministeren drøftet rimeligheden i, at tjenestemænd får godtgørelse, når de optræder som lægdommere og vidner. Jeg kan ganske godkende bemærkningerne i betænkningen herom.

Vi har endvidere drøftet spørgsmålet om, hvorvidt den godtgørelse, der ydes stævningsemænd, er rimelig. Dette spørgsmål skal ses i sammenhæng med bestræbelserne på at fjerne alt, hvad der populært benævnes „ben“. Jeg vil dog gerne bede justitsministeren om her fra folketingets talerstol at udtale sig herom, for at rette vedkommende — det drejer sig om mange personer ud over hele landet — kan få kendskab til forklaringen. Her i København er der alene ved byretten 30-40 vagtmestre, der for et års tid siden fik deres opsigelse som stævningsemænd. De gør gældende, at de udfører arbejdet som stævningsemænd uden for normal arbejdstid, og at det derfor ikke er rimeligt at betegne dette arbejde som et „ben“. De gør endvidere gældende, at deres honorar pr. forkyndelse, der i 1962 blev sat til 5 kr., ikke siden er blevet forhøjet. Personlig bruger jeg i min virksomhed som advokat altid postforkyndelser, men så længe man oprettholder adgangen til at foretage forkyndelser ved stævningsemænd, bør der selvfølgelig gives dem rimelige vilkår. Jeg er sikker på, at ministeren er enig med mig heri.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg vil gerne takke udvalget for behandlingen af sagen.

Jeg kan sige i anledning af det, hr. K. Axel Nielsen fremførte, at i forbindelse med gennemførelsen af lønningsreformen og den i tilslutning hertil foretagne gennemgang af tjenestemændenes honorarer anbefalede lønningsrådet, at der ikke længere blev tillagt vagtmestre ved de kollegiale retter vederlag for foretagelse af forkyndelser, dvs. for deres virksomhed som stævningsemænd.

Justitsministeriet fastsatte derefter i maj måned 1970, at vagtmestre ved de kollegiale retter fra den 1. august 1970 ikke længere kunne oppebære vederlag for foretagelse af forkyndelser. Da arbejdet imidlertid ikke kunne udføres som en del af vagtmestrenes tjenesteplichter uden en udvidelse af antallet af vagtmestre, og da justitsministeriet ikke ville fremsætte forslag herom, idet der i fol-